

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΦΥΛΛ. 131.

ΤΑ ΠΕΡΙΛΗΨΤΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φύλλα β, ΡΑ')

—ο—

Ε'.

Τὸ γεῦμα εἰς ὃ προσεκάλεσεν ὁ κόμης Ροζενάιμ τὸν Φρεδερίκον ἦτο ὅλως ἀπλοῦν καὶ φιλικόν, ἡ δὲ συνομιλία ὑπῆρξε ζωηροτάτη. Ἡ ἀπροσδόκητος θέσις εἰς ἣν εὗρίσκετο ὁ νέος καὶ ἡ συγκίνησίς του, ἐπροξένουν πρὸς αὐτὸν εἶδος πυρετοῦ διερεθίζοντος παραδόξως τὸ πνεῦμά του. Καὶ ἡ μὲν Κωνσταντία τὸν ἤκουε μετὰ παιδικῆς καὶ ἀθώας εὐχαριστητικῆς, ὁ δὲ κόμης ἐφαίνετο καταθελγόμενος ἀπὸ τὴν συμπότην του. Ταῦτα βλέπων ὁ Φρεδερίκος δὲν ἐνόει διὰ τί ἐφημίζετο ὁ φιλοξενῶν αὐτὸν ὡς ἂν ἄνθρωπος μελαγχολικῆς καὶ τραχύς. Πιθανὸν τὸ ἥθος του νὰ ἦτο αὐτῆσάν δημοσία, ἀλλ' εἰς τὸν οἰκειακὸν του βίον ἐρέρετο ὡς πατὴρ φιλόστοργος καὶ συγκαταβατικός. Τοῦτο τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ ζητήσῃ τὰς συμβουλὰς του· καὶ παραλαβὼν αὐτὸν εἰς τὸ πα-

ράθριον μετὰ τὸ γεῦμα τὸν ὠμίλητε περὶ τοῦ διορισμοῦ του.

— Σύμβουλος καὶ ἐπιθεωρητής! ἀνέκραξεν ὁ κόμης· σὲ συγχαίρω, φίλε μου, ἀπὸ καρδίας. Τοιαύτη εὐνοία ἦτον ἀνέλπιστος, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Ἡ θέσις εἶναι λαμπρά, καὶ τόσῳ μᾶλλον ἀξιόλογος καθόσον σὲ προμηθεύει ἀμέσως σχέσεις μὲ τὴν ὑψηλότητά του. Τοῦ λοιποῦ ὅλον τὸ μέλλον σου ἀπόκειται εἰς τὰς χεῖράς σου.

— Δὲν σὰς κρύπτω, Κ. κόμη, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτῇ εὐνοία μὲ φασίξει. Ὁ διορισμός μου ὑπῆρξε πάντῃ ἀπροσδόκητος. Ἀγνοῶ ποῖα τὰ καθήκοντά μου· καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ τὰ ἐκπληρώσω ἀκριβῶς, δὲν ἠξέυρω εἰς τίνα ν' ἀποταθῶ διὰ νὰ τὰ μά'ω.

— Τοῦτο εἶναι σημαντικώτατον, Φρεδερίκε· διότι ἐξ ὅλων τῶν διοικητικῶν ἀντικειμένων, εἰς μόνον τὰ καθήκοντα ταῦτα ἐνασχολεῖται ὁ ἡγεμὼν . . . ἀλλὰ βεβαίως αἱ ὁδηγίαι τὰς ὁποίας θὰ σὲ δώσῃ ὁ ὑπουργὸς θὰ σὲ φωτίσουν.

— Κατὰ δυστυχίαν ὄχι· διότι ὁ ὑπουργὸς δὲν μ' ἔδωκε τὴν θέσιν αὐτὴν εἰμὴ μετὰ σφοδροτάτην ἀντίστασιν.

— Παράδοξον! διότι ὁ βαρόνος κάμει σχεδὸν

πάντοτε ὅ,τι θέλει. Ἄν εἶναι ἐχθρὸς σου, πρέπει νὰ φερῇς μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐπιτηδειότητα. Ὁ Γρόσενστεῖν εἶναι ἐκδικητικὸς, ὀλίγον εὐσυνείδητος καὶ παντοδύναμος.

— Διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ Φρεδερίκος.

— Πλὴν μάθε τοῦτο πρὸς ὀδηγίαν σου· ὁ ἡγεμὼν εἶναι καλὸς, ὁκνηρὸς καὶ ἀσέβης τὸν χαρακτῆρα. Περιστοιχίζεται καὶ ἐξουσιάζεται ἀπὸ τρεῖς ἀνθρώπους τὴν αὐτὴν θέλησιν ἔχοντας, ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν τοῦ Γρόσενστεῖν, τὸν ἱππότην Λουδόλφον, καὶ τὴν Ἀμαλίαν Ζέρτ. Καὶ δὲν τοὺς ἀγαπᾷ μὲν ὁ ἡγεμὼν, ἀλλὰ δὲν παραιτεῖται εὐκόλως τῶν ἐξέων του· ὡσὰν δὲ ἀπεκδυθῇ τὴν ἀπάθειάν του, δεικνύει πνεῦμα εὐδὴ, ιδέας ὑψηλὰς καὶ καρδίαν εὐαίσθητον· ἀλλ' αἱ στιγμαὶ αὐταὶ εἶναι σπάνιαι. Ἡ ῥαθυμία του ὑπερισχύει συνήθως, αὐτὸς δὲ βλέπει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν περιστοιχιζόντων καὶ διεθυνόντων αὐτόν. Βεβαίως τὸ δυστύχημα μέγα. . . Ὅθεν ἂν δὲν τὰ ἔχῃς καλὰ μὲ τὸν Γρόσενστεῖν, θὰ ἔχῃς καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὴν ῥάχιν σου· ἡ πάλῃ θὰ εἶναι δύσκολος, καὶ σὲ προειδοποιῶ.

— Διάβολε!

— Ἔσο λοιπὸν φρόνιμος· ὁ ἡγεμὼν ἀγαπᾷ τοὺς νέους· εἶναι χαρίεις· εὐπρόσιτος· προσπαθεῖ νὰ τὸν βλέπῃς καὶ νὰ τὸν ὁμιλῇς· τοῦτο δὲ εἶναι εὐκόλον καθόσον, ὥς σὲ προεῖπα, ἀγαπᾷ ἰδίως νὰ καταγίνεται εἰς τὰ ἔργα σου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ σέ, καὶ τότε οἱ ἐχθροὶ σου ὅ' ἀναγκασθῶν νὰ μετριάσουν τὰς ἐναντίας σου προσβολάς.

— Κωνσταντία, εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὴν ἐρχομένην θυγατέρα του, ὁ Κ. Νεύβεργ μ' ἔδωκεν ἀξιόλογον εἶδῃσιν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκρυψε πρὶν ὠνομάσθῃ σύμβουλος καὶ ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοσίων κτημάτων.

— Σύμβουλος! ἀνέκραξεν ἡ Κωνσταντία ὑπομειδιάσασα· εἰκοσιδύο ἐτῶν! Κάλλιστα τῇ ἀληθείᾳ. Καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν, τοῦλάχιστον, εἶπε, θὰ ἔχωμεν σύμ·ουλον χωρὶς φανάκη.

Ὁ δὲ κόμης ἐγέλασε διὰ τὴν ἀστεειότητα αὐτὴν, καὶ ἐκτοτε ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησε κατὰ τὸ αὐτὸ ὕφος.

— Μὲ ἤλθε μία τις ιδέα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ κόμης. Ὑπάγωμεν νὰ περιδιαβάσωμεν. Βάλε τὸν πῖλόν σου, Κωνσταντία, καὶ ἐγὼ διατάττω νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ἄμαξαν. Ἰππεύεις, Φρεδερίκε;

— Ὀλίγον. . . ἀπεκρίθη ὁ νέος μετριοφρονῶν.

— Καλὰ· θὰ διατάξω νὰ σ' ἐτοιμάσουν ἄλογον διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσῃς. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐνταμώσωμεν τὴν Κ. Ἀμαλίαν. Καὶ πρέπει νὰ προσπαθήτῃς νὰ ἐλκύσῃς τὴν προσοχὴν της, νὰ τὴν πλησιάσῃς καὶ νὰ τὴν κολακεύσῃς, οὕτως ὥστε νὰ πεισθῇ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ γίνῃ ὁ τριπλοῦς ἀριθμὸς τετραπλοῦς. Ἀλλὰ πρὸ πάντων πρόσεξε μὴ φανερώσῃς ὅτι γνωρίζομεθα, διότι δὲν τὰ ἔχω καλὰ μὲ τὴν αὐλήν.

Ἡ Κωνσταντία ἐν τούτῳ ἠτοιμάσθη, καὶ ἀνεχώρησαν.

— ὦ! ἰδοὺ, εἶπεν ὁ κόμης· βλέπεις ἐκείνην τὴν μεγαλοπρεπῆ ἄμαξαν; εἶναι ἡ Ἀμαλία μὲ τὸν Λουδόλφον καὶ ἓνα ἄλλον, Τρέξε ἐκεῖ, ὦρατε φίλε

μου, . . . καὶ ἔσο, ἐπρόσθετε ταπεινώσας τὴν φωνήν, ἐράσμιος.

Ὁ δὲ Φρεδερίκος τὸν εὐχαρίστησε διὰ νεύματος καὶ ἀνεχώρησεν ἐκδρομὸς. Φθὰς δὲ εἰς τὴν ἄμαξαν, ἤρχισε νὰ περιφέρεται περὶ αὐτήν, καὶ νὰ ἀτενίζῃ ἱλαρῶς τὴν Ἀμαλίαν, ἀγωνιζόμενος νὰ ἐλκύσῃ τὰ βλέμματά της. Ἡ Ἀμαλία γέμει ὑπῆρξε καὶ ἦτο εἰς ὥραία. ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων εἰς τὰς ὁποίας φαίνεται ὅτι δὲν προχωρεῖ ἡ ἡλικία, αἵτινες παλαίους μετὰ τοσαύτης ἐπιδεξιότητος καὶ ἐπιτυχίας πρὸς αὐτήν, ὥστε κατορθώνουσι νὰ κρύψωσι τὰ ἔχνη της. Λαμπραὶ μακρόθεν, γοητευτικαὶ ἐγγύθεν, καθιστάνουσι δύσκολον τὴν ἀπόφασίν σου ἂν αἱ χάριτες τὰς ὁποίας σώζουσι δὲν εἶναι ἀντάξιας τῆς ἀνθρωπότητος ἣν τινα δὲν ἔχουσι πλέον. Ἡ Ἀμαλία δὲν ἦτο μὲν νέα· ἀλλ' οὐδεὶς ὑποπτεύετο ὅτι ἦτο γράϊα. ἦτο τριάκοντα, τεσσαράκοντα ἢ πλειότερων ἐτῶν· πάντες τὸ ἠγνόουν, οὐδὲ τὸ ἐξέταζον.

Τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐπροξένησε καὶ εἰς τὸν Φρεδερίκον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐρείλκυσε εἰς ἑαυτὸν ὅλην τὴν προσοχὴν τῆς Ἀμαλίας. Τὸ ὥραϊον πρόσωπον τοῦ νέου βαρόνου, τὸ κομψόν του ἀνάστημα, ἡ ἐπιτηδειότης μετ' ἧς ὠδήγει τὸν θυμοειδῆ ἵππον του, ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἀναδιδάσσωσι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της τὸ τηλεσκοπίδιόν της.

— Ποῖος εἶναι ὁ νέος αὐτός; ἠρώτησε· πρώτην φορὰν τὸν βλέπω.

— Καὶ ἐγὼ, ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδόλφος· θὰ εἶναι κανεὶς ἄγνωστος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ὑπέλαθεν ὁ τρίτος τῶν καθημένων, ὅστις ἦτο ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς· εἶναι ὁ βαρόνος Φρεδερίκος Νεύβεργ, νεωστὶ διορισθεὶς σύμβουλος καὶ ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοσίων κτημάτων.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμαλία ὅλως ἀποροῦσα. Καὶ ἠτένισεν ἐκ νέου τὸν Φρεδερίκον. Πῶς! αὐτὸς ὁ νέος εἶναι; . . .

Ἐν τούτῳ ὁ Φρεδερίκος πλησιάσας εἰς τὸ ὄχημα, ἀνεγνώρισεν τὸν ἰδιαίτερον γραμματεῖα, καὶ ἐνθυμηθεὶς τὰς παραγγελίας τοῦ κόμης Ρόξεναιμ, ἐτόλμησε νὰ κεντήσῃ τὸν ἵππον του, καὶ νὰ ἐλθῇ παρὰ τὴν ἄμαξαν.

— Κ. Γραμματεῦ, εἶπε μὲ ὕψος εὐσεβαστον συνάμψ καὶ χάριεν, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω μεγίστην τινὰ χάριν, δι' ἣν θὰ σὰς εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, Κ. σύμβουλε, ἂν δύναμαι.

— Καταφλέγομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρουσιάσω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν κυρίαν Ζέρτ. . . Καὶ ἐπειδὴ ἀτυχῶς δὲν τὴν γνωρίζω, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συστήσετε.

Εἶπε καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν προσηγόρευσε τὴν ὥραϊαν Ἀμαλίαν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Κ. σύμβουλε, εἶπεν ὁ γραμματεὺς γελῶν, ἡ παραδοχὴ τῆς αἰτήσεώς σας δὲν εἶναι πολλὰ δύσκολος· ἡ Κ. Ζέρτ γνωρίζει τὸ ὄνομά σας . . . ἐπομένως. . .

— Ἐπομένως ἡ παρουσία σας ἔγεινεν ἤδη, ὑπέλαβεν γελῶσα ἡ Ἀμαλία.

— Πρέπει νὰ μάθω, ἐπανελάβε φαιδρῶς ὁ Φρε-
δερίκος, καὶ ἂν θὰ γείνη δεκτὴ εὐμενῶς.

— Καὶ ἀμφιβάλλετε;

— Τὸ ἐπιθυμῶ τόσῳ πολὺ ὥστε φοβοῦμαι ἀ-
ποτυχίαν.

— Καλὰ! ἡ μετριοφροσύνη ἀρμόζει εἰς τοὺς νέ-
ους... ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν σὰς ἐνόμιζα τοιοῦτον.

— Ἐμέ; καὶ διὰ τί;

— Διότι... λέγουν ὅτι εἶσθε πολλὰ τολμηρός.

— Ἴσως... διότι ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ φοβίζει.

— Ποῖον;

— Ὁ θυμὸς ὠραίης κυρίας.

— Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀλίγον... Ἔστω! ἡμ-
ποροῦμεν νὰ δοκιμάσωμεν.

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούησε κατὰ τὸ ὕψος τοῦτο,
καὶ ἐγένετο ζωηροτάτη. Καὶ τὸ μὲν ὄχημα ἐπρὸς
χώρει ἀργά, ὁ δὲ Φρεδερίκος, χαλινάγων τὸν ἵπ-
πον τοῦ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐστηρίζετο διὰ τῆς
ἄλλης ἐπὶ τῆς ἀμάξης διὰ νὰ κύπτη πρὸς τὴν ὠ-
ραίαν Ἀμαλίαν. Τοῦτο δὲ διήρκεσεν ἱκανὸν χρόνον,
καὶ μετὰ ταῦτα ἐχωρίσθησαν. Τὸ μὲν ὄχημα ἐπαν-
ῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον, ὁ δὲ Φρεδερίκος ἔδραμε πρὸς
τὴν ἀμαξάν τοῦ Ρόξενάιμ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν
οἰκίαν του.

— Λοιπὸν, ὠραῖέ μου φίλε, εἶπεν ὁ κόμης· φαί-
νεται ὅτι ἀρχητὲς θαυματουργῶν. Σ' ἔδλεπα μα-
κρόθεν. Φαίνεται ὅτι ἐμάγευσες...

— Μὲ περιγέλατε, Κ. κόμη.

— Ἐξ ἐναντίας, σὲ ἐπαινῶ, φίλε μου. Εἶμαι
πολλὰ εὐχαριστημένος, καὶ σὲ προλέγω ὅτι ἂν ἐξα-
κολουθήσης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θὰ προχωρή-
σης πολὺ εἰς τὴν αὐλήν.

Ἡ δὲ Κωνσταντία ἐτιώπα καὶ ἐφαίνετο τοσοῦτω
περίλυπος, ὥστε ὅλοι οἱ ἀγῶνες τοῦ Φρεδερίκου θε-
λήσαντος νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν εὐθυμίαν τῆς ὑπῆρξαν
μάταιοι. Ἐρρίψε μόνον ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα δυσάρε-
στον· καὶ ὅτε ἐμελλον νὰ χωρισθῶσιν, τὸν ἐχαιρέ-
τισε σιωπηλῶς.

— Κ. κόμη! εἶπεν ὁ Φρεδερίκος μὲ φωνὴν τρέ-
μουσαν, μὲ φαίνεται ὅτι δυσηρέστησα τὴν Κ. Κων-
σταντίαν χωρὶς νὰ τὸ ἠθέλω, καὶ χωρὶς νὰ τὸ
θέλω. Νὰ τολμήσω νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὴν ἐ-
ξηγήσετε τὴν διαγωγὴν μου καὶ τὸν λόγον δι' ὃν
σὰς ἀφῆκα;

— Ἔσο ἡσυχος, Φρεδερίκε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης·
μειδιῶν. Θὰ φροντίσω νὰ τὴν εἰπῶ ὅτι ἠκολούθη-
σες τὰς συμβουλὰς μου μὲ ἀκρίθειαν, διὰ τὴν ὁ-
ποῖαν μάλιστα σὲ γνωρίζω χάριν. Καλὴν ἀντάμωσιν!

Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάλυμά του
τεταραγμένος ὑπὸ διαφορῶν ἐντυπώσεων. Ἐβλεπεν
ὅτι εἰσῆλθεν εἰς στάδιον δύσκολον, πλήρες ὑφάων
ἀγνώστων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐκινδύνευε νὰ συν-
τριφῇ· ἔβλεπε προσέτι ὅτι ἦτο τὸ κύριον πρόσωπον
δράματος μυστηριώδους οὐτινος ἠγνόει καὶ τὰ ἐλα-
τήρια καὶ τὴν καταστροφὴν· ἔβλεπεν ἐπὶ τέλος
ὅτι μόνος αὐτὸς ὤφειλε νὰ παραστήσῃ ἐξ ἀπροό-

πτου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶχον ἴσως μελετήσῃ τὸ ἐπι-
βάλλον εἰς αὐτοὺς μέρος τοῦ δράματος. Καὶ ταῦτα
ἀναλογιζόμενος ἠγωνίζετο νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ ἄδυτα
τῆς μυστηριώδους ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις τὸν ὥ-
θησε βαθμὴδὸν εἰς τὴν περιωπὴν ἐξ ἧς μία μόνη
ἀνοητία ἤρκει νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν ἀδυσσον. Καὶ
ὅτε ἐσκέπτετο περὶ τούτων ὅλων, κατελαμβάνετο
ὑπὸ ζάλης, τὴν ὁποῖαν ἐζήτει νὰ λησμονήσῃ διὰ ν'
ἀπολαύτῃ μόνον τοῦ παρόντος.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπισύτης ἔλαβε καὶ δευτέραν ἐ-
πιστολὴν καὶ μέγιστον δέμα. «Φίλτατέ μου Φρε-
δερίκε, ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, σὲ ὑπερεπαίνῶ διότι ἐ-
πέτυχες· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποκοιμίσῃ ἡ ἐ-
πιτυχία. Ἡρέθισες τὸν φθόνον πολλῶν. Ὁ Γρόσεν-
ττεῖν ἐζήτει νὰ νυμφευθῇ τὴν Κ. Ρόξενάιμ, καὶ δὲν
θὰ σὲ συγχωρήσῃ οὔτε ὡς εὐτυχὴ ἀντεραστήν, οὔτε
ὡς σύμβουλον. Εἶναι ἄνθρωπος ἐπικίνδυνος. Ἔσο
πάντοτε ἐνοπλος, καὶ φροντίζε νὰ ἐξέρχεσαι τῆς
οἰκίας ὥσθι τὸ δυνατόν συνωδευμένος. Διὰ τοῦτο σὲ
συμβουλεύω νὰ συγκαλέσῃς τοὺς παλαιούς σου φί-
λους. Λὸς εἰς αὐτοὺς νὰ πίνουν καὶ νὰ παίζουν· ἐξό-
δευσε καὶ φέρου μεγαλοπρεπῶς. Πρέπει νὰ ἔχῃς
ὑπηρέτην μετὰ στολῆς καὶ ὄχημα. Ἔπαγε εἰς τὸν
γνωστὸν τραπεζίτην, ζήτησε χίλια φλωρία, καὶ θὰ
σὲ τὰ δώσῃ.

«Κάλλιστα ἤρχισεν ἡ πρώτη σου γνωριμία μὲ
τὴν Ἀμαλίαν. Ἐξακολούησε, καὶ κατόρθωσε νὰ πι-
στεύσῃ ὅτι θὰ ἀναπληρώσῃ παρ' αὐτῇ τὸν Λου-
δόλφον. Πρέπει δὲ νὰ ἀρέσῃς καὶ εἰς τὸν ἡγεμόνα.
Σὲ στέλλω ἀκρίβεστάτας ὁδηγίας διὰ νὰ ἐκπληρώ-
σῃς τὰ καλῆκόντά σου. Ὅσα μέρη εἶναι σημειωμένα
μὲ κόκκινον μολυβδοκόνδυλον ἀπαιτοῦσιν ἰδιαιτέραν
μελέτην. Ὁ ἡγεμὼν ἠσχολήθη πολὺ εἰς τὰς λεπτο-
μερείας αὐτάς· αἱ ὁδηγίαι περιέχουσι τὰς ἰδίαις του
γνώμας, εἰς τὰς ὁποίας ἀντεστάθῃ ὁ προκατόχος
σου. Σπούδασον αὐτάς ἐπιμελῶς, καὶ ἐπανάλαβε
τὰς ἀδιστακτικῶς. Θὰ ὑπερευχαριστηθῇ. Ἡ κρίσις
καὶ ἡ ἀγχίνοια τὴν ὁποῖαν ἔδειξες μέχρι τοῦδε
μὲ καθησυχάζουσιν ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐπιτυ-
χίαν σου.

«Θὰ σὲ γράψω πρὶν σὲ δεχθῇ ὁ ἡγεμὼν. Ἐχε
τὰς ἐλπίδας σου εἰς ἐμέ.

» M. C. R. »

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀναγνοὺς ὁ Φρεδερίκος
ἤρχισε νὰ συλλογίζεται. «Ἔσο ἐνοπλος! μὴ ἐ-
ξέρχεσαι μόνος!...» Διάβολε! Μὲ φαίνεται ὅ-
μως ὅτι ἐπρεπε νὰ μὲ στείλῃ καὶ ἐν περιάπτῳ διὰ
νὰ μὲ καταστήσῃ ἄτρωτον... Ἀς ὑπακούσω εἰς
τὴν συμβουλὴν του καὶ ἄς συγκροτήσω φρουρὰν ἐκ
μαθητῶν, μελετῶν ἐν τοσοῦτῳ τὸ πολὺφυλλον τοῦ-
το τετράδιον.

Μετὰ μικρὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τρα-
πεζίτου, ὅστις ἐγνώριζεν ἤδη τὸν διορισμόν του,
καὶ ἔλαβε τὰ χίλια φλωρία εἰς λογαριασμόν, ὡς ὁ
τραπεζίτης ἔλεγε γελῶν, τοῦ πρώτου τετάρτου τοῦ
μισθοῦ του. Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

ΣΤ.

Ὁ Φρεδερίκος ἔπνευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ὁδηγίας τοῦ μάγου του, ὡς γνωρίζων τὴν ἀρθρότητα των. Καὶ προσλαβὼν ὑπηρετήν νέον τινὰ εὐφυῆ καὶ δραστήριον τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει ὅτι ἦτο μαθητὴς, τὸν ἐνέδυσσε μὲ στολήν· ἔπειτα δὲ ἐνοικιάσας ὠραῖον ὄχημα ἐξωγράφησεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐμβλήματα τῆς οἰκογενείας του. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡτοιμάσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διὰ νὰ εὑρῇ τοὺς παλαιούς του φίλους. Ἄλλ' ὁ ξενοδόχος ἐλθὼν, εἶπε

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κ. βαρόνε... φοβοῦμαι μὴ σὰς ἐνοχλῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς εἰδοποιήσω περὶ τινος περιστάσεως. Εἶσθε νέος, ὠραῖος καὶ κομψός, μὴ ἔχετε τινα ἀντεραστήν, ζηλότυπον, ἐχθρόν;...

— Διὰ τί, φίλτατέ μου Κ. Λιέδμαν;

— Διότι μὲ φαίνεται ὅτι σὰς κατασκοπεύουν. Ἄνθρωποι ὑποπτοὶ περιφέρονται περὶ τοῦ ξενοδοχείου... Ἐρώτησαν...

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν ὁ Φρεδερίκος.

— Καὶ ἐδόθησαν μὲν αἱ ἀναγκαῖαι ἀποκρίσεις ἀλλὰ σὰς προτρέπω νὰ ἔχετε τὸν νοῦν σας, καὶ νὰ ἐξέρχεσθε καλῶς ὀπλισμένος. Εἶναι τόσῳ εὐκολόν νὰ δώσῃ τις ἀφορμὴν ἐρίδος... ὀνομάσθητε τῶντι σύμβουλος καὶ ἐπιβεωρητής;

— Μάλιστα.

— Σὰς συγχαίρω, Κ. βαρόνε... Διὰ σὰς λοιπὸν ἡρώτων. Προσέχετε, σὰς παρακαλῶ πιστεύσατε τὴν πειρὰν μου... Ὁ ὑπηρετὴς σας εἶναι πιστός;

— Πιστότατος. Τὸν γνωρίζω πρὸ χρόνων.

— Θὰ τὸν ἐπιδλέπω καὶ ἐγώ.

— Σὲ εὐχαριστῶ, Κ. Λιέδμαν διὰ τὰς συμβουλὰς καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ φιλίαν σου.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἣτις ἐπροξένησεν ἐτι πλειοτέραν ἀνησυχίαν εἰς τὸν Φρεδερίκον, μετέβη εἰς τὸ καφενεῖον ὅπου συνήρχοντο συνήθως οἱ πρῶην συμμαθηταὶ του. Μόλις δὲ εἰσῆλθε καὶ εἶδε τὸν Λοδοβίκον καθήμενον παρὰ τράπεζαν πλησίον ἀνδρῶ που τινος ὑποπτον ἔχοντος τὸ ἐξωτερικόν. Πλησιάζας δὲ αὐτοὺς ἀθόρυβως, ἤκουσε τὴν συνομιλίαν των.

— Τὸν Φρεδερίκον Νέϋμπεργ! ἀνεφώνησεν ὁ Λοδοβίκος, τὸν γνωρίζεις; χαίρω διὰ σέ· ἀξιόλογος νέος τῇ ἀληθείᾳ. Εἰς ὑγείαν του!

— Καλὰ προχωρεῖ... καὶ γρήγορα! εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Καλὰ προχωρεῖ τῶντι! ἐπανέλαβεν ὁ Λοδοβίκος ἀνακαγχάσας· ἂν περιπατῇ πάντοτε ἀπό του ἀνεχώρητε, βεβαίως θὰ εἶναι μακράν.

— Μακράν! Χθὲς τὸν ἐχαιρέτισα.

— Χθὲς! ἀπατάσαι, φίλε μου! τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπία ἐδῶ εἰς τὸ κατευοδίον του. Ἐβιάζετο νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ τὸ βαλάντιόν του ἐπασχε φρικτὴν καταρρόην.

— Ἀ! ἂ! θὰ ἦρε καθ' ὁδὸν κανένα ὁ ὁποῖος

θὰ τὸν ἰάτρεισεν. Δὲν ἦτον φιλιώμενος μὲ κάποιον ὀνομαζόμενον Ροζενάιν;

— Δὲν γνωρίζω κανένα μαθητὴν οὕτως ὀνομαζόμενον.

— Δὲν εἶναι μαθητὴς!...

— Εἶναι κόμης! ὑπέλαβεν ἐντόνως ὁ Φρεδερίκος, βεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀγνώστου. Ὡ κύριε! φαίνεται ὅτι φροντίζετε πολὺ διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὴν διαγωγὴν μου!

— Ὡ! ὦ! νὰ ὁ Φρεδερίκος! ἀνέκραξεν ἐκ θαμβος ὁ Λοδοβίκος.

Τοῦ δὲ ἄλλου ἡ ἐκπληξίς ὑπῆρξεν ἐτι μεγαλότερα, καὶ ἀνεσκίρτηεν ὡς ἂν σινελήρῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ κακοῦργος.

— Κακὴν τέχνην κάμεις, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Φρεδερίκος ἀπειλητικῶς ἀποταθείς πρὸς τὸν ξένον. Ἔλα, Λοδοβίκε! ἐλάτε, φίλε μου! εἶναι κατάσκοπος.

— Κατάσκοπος! ἀνέκραξεν ἐμμανῶς ὁ Λοδοβίκος, κατάσκοπος! συνέπια λοιπὸν μὲ κατάσκοπον! Ἄ σκύλε! Ἄς πῶμεν λοιπὸν ἄλλην μίαν φοράν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐρρίψε κατά τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ ποτήριόν του.

Ἀνέστησαν δὲ θορυβωδῶς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ἀκούσαντες τὰς φωνάς τοῦ Λοδοβίκου.

— Κατάσκοπος! κατάσκοπος!

— Κλείσατε τὰς θύρας! ἠκούσθη φωνὴ πανταχόθεν.

Καὶ εἰκοσι περίπου νέοι ὥρμησαν κατὰ τοῦ ταλασιπώρου ἀγνώστου, ὅστις τρέμων ἐζήτην νὰ κρυφθῇ ὑπὸ τὴν τράπεζαν· ἀλλ' ὁ Λοδοβίκος τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὴν τραχηλίαν καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ καφενεῖου.

— Σταβῆτε, φίλοι μου, ἀνεφώνησεν ὁ Φρεδερίκος. Ἄς γίνωμεν μετριοπαθέστεροι — ὁ κύριος οὗτος μετέρχεται τρομερὰν τέχνην· προτείνω λοιπὸν νὰ τὸν πλύνωμεν.

— Εὐγε! εὐγε! ἀνέκραξαν οἱ μαθηταὶ νερόν! νερόν!

Ναί! ὅλοι οἱ ἀχρεῖοι πίνουν πολὺν νερόν!

Τὸ ἴδιον ἐμπράκτως εἶπεν τὸν κατακλυσμόν.

Τὸν στίγον τοῦτον φάλλον μὲ τὴν στεντόρειον φωνήν του ὁ Λοδοβίκος, καὶ κράτῶν πάντοτε ἀπὸ τῆς τραχηλίας τὸν ἀγνώστον, τὸν ἔσυρε μέχρι τῆς αὐλῆς μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ τῶν συριγμῶν τῶν μαθητῶν, λακτιζόντων αὐτῶν. Καὶ ῥίψαντες αὐτὸν ἐντὸς τῆς σιάνης ὑπὸ τὴν ἀντλίαν, τὸν κατέδρεξαν ἀντλοῦντες ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὅτε δὲ τὸν ἀφῆκαν, τὸν προσέπεμψαν μέχρι τῆς ὁδοῦ κενοῦντες κατ' αὐτοῦ κάδδους ὕδατος.

Καὶ θόρυβος ἐγένετο πολὺς, καὶ φωναί, καὶ γέλωτες ἄκρατος. Ἀπὸ πολλοῦ τὸ καφενεῖον δὲν εἶχεν ἰδεῖ τοιαύτην πανήγυριν.

— Φθάνει πλέον τὸ νερὸν, ἀνέκραξεν ὁ Φρεδερίκος· κρασί, κρασί· ἐγὼ φιλεῶ.

Καὶ ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης σωρὸν φλωρίων, τὰ ὅποια ἰδὼν ὁ Λοδοβίκος ὡς ἐμεινεν ἀπόπληκτος,

— Χρήματα! χρήματα! τί συνέζη, Φρεδερίκος;
— Ἀπλούστατον πράγμα, φίλοι μου. Ὅταν
σὰς ἀφήκα προχθὲς τὸ ἐμπέρας, μὲ εὐχήνητε κλη-
ρονομίαν.

— Καὶ τὴν ἔλαμς; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος. ὦ!
τί τύχη!

— Ὅχι κληρονομίαν, ἀλλὰ κάτι τι ἄλλο πα-
ρόμοιον. Ἐντάμωσα παλαιὸν τινα φίλον τῆς οἴου
γενείας μου ὁ ὁποῖος μὲ ὑπεστήριξε μὲ τὰ σωστά
του, καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶμαι σύμβουλος καὶ
ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοσίων κτημάτων.

— Βρρρ, μπούμ! μπούμ! βρρρρ, μπούμ!
ψιιι, ψιιι, μπούμ! ἀνέκραξεν εὐθὺς ὁ Λουδοβίκος
μιμούμενος τὸν κρότον τῶν πυροτεχνημάτων καὶ
τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων. Σύμβουλε! σύμβουλε! ἔλα
νὰ σὲ φιλήσω.

— Ναί, εἶμαι σύμβουλος, ἀλλὰ μαθητὴς πάν-
τοτε εἰς τὴν καρδίαν! Ζήτω τὸ Πανεπιστήμιον.

— Ζήτω! ἐπανέλαβον πάντες χοροστατοῦντες.

— Οἱ δὲ ὑπηρέται τοῦ καφενείου, ἰδόντες τὰ
χρήματα, ἐδιπλασίασαν τὴν δραστηριότητά των.
Ἡ τράπεζα κατεκαλύφθη ἀπὸ φιαλᾶς ὡς ἐκ
μαγείας, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐκ μαγείας ἐπίσης ἐγένοντο
ἄφαντοι.

— Πλὴν χρεωστῶ νὰ σὰς εἰπῶ, φίλοι μου, ὅτι
καὶ τὰ μεγαλεῖα ἔχουν τοὺς κινδύνους των. Οὐδὲν
καλὸν κακότητος ἀμικτὸν, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

— Βέβαια! ἀνερώνηται ὁ Λουδοβίκος.

— Ὡστε ἔχω ἐχθρούς.

— Ἀδύνατον! τόσῳ καλῷ σύντροφῳ!

— Μάλιστα ἐχθρούς.

— Ἀδύνατον! τόσῳ καλῷ νέῳ.

— Γνωρίζω τινὲς οἱ ὁποῖοι καὶ μέσα εἰς ποτὴ-
ριον νεροῦ μὲ πνίγουν.

— Οἱ ἀχρεῖοι!

— Καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ κατορθώσουν.

— Οἱ κακοῦργοι!

— Καὶ ἂν δὲν μὲ ἰδῆτε καμμίαν ἡμέραν...

— Ὡ! ὦ!

— Θὰ μὲ ἐφάνευσαν τὴν παραμονήν.

— Νὰ ἰδοῦν τί θὰ τοὺς κάμωμεν!

Καὶ ἐστηκώθησαν ὅλοι, ὅσοι τοῦλάχιστον ἐδύναντο
νὰ σταθῶσιν ὁρθοί.

— Εἰς σὰς λοιπὸν ἀφιερώνομαι, εἶπεν ὁ Φρεδε-
ρίκος μετὰ σοβαρότητος, διὰ νὰ μὲ ἐκδικήσετε.

— Καὶ εἰς πῦρ! καὶ εἰς ὕδωρ! ἐπανέλαβον ὅλοι
μετ' ἀνεκφράστου ἐνθουσιασμοῦ.

— Κρασί! ἐκράξεν ὁ Φρεδερίκος καθήσας ἐκ νέου.
Καὶ νέος στρατὸς φιαλῶν κατέκλυσε τὴν τράπεζαν.

(Ἐπεται συνέχεια.).

ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΕΤΗ

ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΙΩΝΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.

ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΑ').

— ο —

Γ.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ 976 ἔτους, ὅτε ἀπέθανεν ὁ βασι-
λεὺς Ἰωάννης, ἐκ τῶν δύο νομίμων διαδόχων τοῦ
Μακεδονικοῦ οἴκου, ὁ μὲν Βασίλειος ἦτο ὀκτωκαι-
δεκάετης, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος, πεντεκαίδεκα ἐτῶν.
Ὁ Βασίλειος ἦτο λοιπὸν εἰς ἡλικίαν νὰ ἀναλάβῃ
αὐτὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων· καὶ ὁμῶς
δὲν ἀνέλαβεν αὐτήν. Ὁ πρόεδρος Βασίλειος, ὅς-
τις, ἀφοῦ διετέλεσεν ἀλληλοδιαδόχως πρωθυπου-
ργὸς ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ καὶ Ἰωάννου τοῦ με-
γάλου, συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον ἀμφοτέρων τῶν
ἀνδρῶν τούτων, ἀπεφάσισε νὰ σφετερισθῇ τὴν πρῶ-
την ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀρχήν, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν
δευτέραν. Καὶ δὲν ἔλαβε μὲν τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς
βασιλείας, ὡς ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἀλλήλως
ὁμῶς μετήλθεν ἅπασαν αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ ἐν-
δεκα ἐνιαυτοῦς. — 987, ἀγωνισθεὶς νὰ φθείρῃ τοὺς
νέους ἡγεμόνας διὰ πάσης ἡ'ονῆς καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ
εἰς αὐτοὺς ἀποστροφὴν πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, ἐπὶ τῇ
ἐλπίδι τοῦ νὰ διακαινώσῃ τὸ κράτος του. Ὅτι ἐπέ-
τυχε τοῦ σκοποῦ ἐπὶ τινα χρόνον, δὲν εἶναι ἄπο-
ρον. Τὸ ἄπορον εἶναι πῶς ὁ εἰς τοῦλάχιστον τῶν δύο
ἡγεμόνων, ὁ Βασίλειος, ἐξύπνησεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ
τοῦ ληϊάρχου εἰς ὃν ἐδυθίσθη ὑπὸ μακρᾶς ἀργίας
καὶ ἀσωτίας· καὶ ἀποπέμψας τὸν ἄπιστον ὑπουργόν,
καὶ ἀναλαβὼν αὐτὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμά-
των, ἐν μέσῳ περιστάσεων δυσχερεστάτων, ἀνεδει-
χθῇ αἰφνης, ἐν διαστήματι ἐνιαυτῶν τεσσαράκοντα,
ἀπὸ νωθροῦ καὶ ραθυμοῦ, ἀνὴρ βέκτης καὶ δρα-
στήριος, ἀπὸ ἀκολάστου καὶ ληλυδρίου, σώφρων καὶ
γενναῖος, ἀπὸ δούλου ταπεινοῦ τῶν ἰδίων παθῶν,
δεσπότης ἐπιτήδειος καὶ αὐτῶν τῶν ἀλλοτρίων, ἀπὸ
μικρὰ καὶ εὐτελεῖ φρανοῦντος καὶ πρᾶκτοντος, με-
γαλεπήδου καὶ μεγαλοουργοῦ. Ἄν ὁ Βασίλειος ἀ-
πέβληνται τριακοντούτης, ἤθελε καταταχθῇ μεταξὺ
τῶν ἀβλιωτέρων βασιλέων τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους ἐ-
πειδὴ συνέπεσε ν' ἀποθάνῃ ἐξδομηκοντούτης, ἀπέβη
εἰς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τῆς ὅλης ἱστορίας.
Τί ἐστὶ λοιπὸν δόξα; Καὶ εἶναι ἄρα γε τύχης ἀπλῆς
ἔργον τὸ κάλλιστον ἐκεῖνο τῶν ἐπάβλων ὅσα ἡ βεῖα
πρόνοια δύναται νὰ ἐπιδειψιλεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον
ἐν τῷ βίῳ τούτῳ;

Τύχης ἀπλῆς, ὅχι φαίνεται ὁμῶς ὅτι, καθὼς
πάντα τὰ ἀνθρώπινα, ἐξαρτᾶται καὶ ἡ δόξα ἐν μέ-
ρει ἀπὸ τῆς τύχης· τὴν ἀλήθειαν ταύτην καθι-